

Gépész szakmai beszámoló

Hasonlóan a korábbi évekhez, 2017-ben is sikeres Erasmus+ pályázatot nyújtott be iskolánk, és ennek keretén belül négy gépész tanuló vehetett részt a külföldi mobilitási programban. Ebben az évben Waldkirchen volt a cél. Ebben a német kisvárosban már voltak korábban tanulók az iskolánkból, és az akkori kísérő tanárok is sokat meséltek a külföldi szakmai gyakorlatról, annak előnyeiről, bíztattak minket, hogy jelentkezünk.

Ezen felbátorodva jelentkeztünk, mind a négyen osztálytársak vagyunk, és a szakmáink is sokban hasonlítanak egymáshoz. Legjobban a német nyelvtől tartottunk, mert egyikünk sem beszélte/beszéli valami jól. Mindannyian azért vállalkoztunk erre a feladatra, mert tagadhatatlan, hogy közeli-távlati terveink között szerepel a külföldi munkavállalás, és szeretttük volna kipróbálni magunkat.

A kissé kalandosra sikerült megérkezés után másnap reggel gyalog indultunk felfedező útra a kísérő tanárokkal, hogy megtaláljuk a munkahelyünket.

A központifűtés- és gázhálózat rendszerszerelőknek ez már elsőre sikerült, hála a kinyomtatott térképeknek. A Herzig Gmbh központja egy szép, nagy, új épület, nem messze a panziótól, ahol laktunk. A kísérő tanárnő beszélt a műhely főnökével, és otthagytak minket. Azt férfiasan bevallhatjuk, hogy megijedtünk. Ez a vállalat úgy dolgozik, hogy ebből a műhelyből mennek el minden reggel a – szerszámokkal, gépekkel, anyagokkal felszerelt – kisbuszok, viszik a munkásokat a helyszínre, ahol dolgozni fognak. Még jobban megijedtünk, amikor kiderült, hogy nem egy helyre megyünk, hanem mind a hárman külön-külön.

Aztán persze kiderült, hogy senki sem emberevő, csak bajor. Tehát bajor tájszólásban beszél, és a munka szent. Az első napokban nehéz volt beleszokni, megérteni, hogy milyen utasításokat adnak. A második héten már jobban ment a dolog, nem is beszélve arról, hogy nemcsak a feladatokat értettük meg, hanem gyakorlatot is szereztünk. A szervezettség kiváló volt, reggel mindenki tudta, hogy hová és kivel megy, mert a csapatok nem voltak állandóak. A számunkra kitűzött feladatok változóak voltak, attól is függött, hogy éppen ki volt a közvetlen főnökünk. Vívezetékek rendszereket, központi fűtés rendszereket építettünk be, pontosabban ilyen munkafolyamatokban kaptunk részfeladatokat, alapvetően olyanokat, amiket itthon is rendszeresen végeztünk. A városban és a környéken dolgoztunk, építkezéseken, felújításokon, mindegyikünk máshol. Esténként elég későn értünk haza, pontosabban a cégnél leraktak minket, onnan gyalogoltunk haza.

Az nem állítjuk, hogy könnyű volt ez a négy hét, voltak kemény percei, órái. De megcsináltuk!

Jakab József, 10. H

Todoruc Tamás 10. H

Temesi Rajmund 10. H

Egy diák másik vállalatnál volt, mert az ő szakmája épület- és szerkezetlakatos.

Az első nap, mikor megtaláltuk a Herzig GmbH-t, kigyalogoltunk az Alois Jakob Metall am Bau GmbH-hoz is. Nem is azzal volt a nagyobb baj, hogy messze volt, hanem azzal, hogy a vállalat már jóval túl volt a lakott területen, és a főútról lehetett csak megközelíteni.

A főnök már tudott az érkezésemről, de az túlzás, hogy már várt. Azt hittem, hogy azért olyan morcos, mert nem a munkakezdésre értünk oda, de később kiderült, hogy nála ez alap. Szerencsére a műhely vezetője lett a közvetlen főnököm, ő már barátságosabb és megértőbb volt. Talán azért is, mert nemcsak én voltam az egyetlen tanuló, hanem rajtam kívül is volt legalább 10 német diák.

A vállalat fémből készült nyílászárókat és télikerteket gyárt, és ezeknek az összeszerelése történt a műhelyben. Az első héten komoly problémát jelentett a feladatok megértése, sokat segített a fordító program és a kieszótáram. A feladatok nem voltak nehezek, sem ismeretlenek, a kihívást inkább az jelentette, hogy jól értelmezem-e, amit mondanak. Fémeket daraboltam, fúrtam, sorjáztam, festettem, furatokat mélyítettem, ablak elemeket állítottunk össze, csomagoltuk és pakoltuk a kamionra.

Azt megértettem, ha megdicsértek, sajnós azt is, amikor nem voltak megelégedve a munkámmal, szerencsére ez fordult elő kevesebbszer. A maguk módján rendesek voltak velem, de azt nem állítom, hogy barátkozni akartak volna. Minden reggel gondoskodtak arról, hogy valaki autóval értem jöjjön a panzióhoz, és minden nap haza is fuvarozott valaki. Nehéz négy hét volt, főleg az elején! Engem azonban nem olyan fából faragtak, hogy feladjam, ezt is megcsináltam!

Kovács János 10. H

